

Zase se nám ohlásil vjédro. A tak se zasejc hodilo bíglíkovi Atomíkovi, že máme tu chalupu, kde je i v těch hicech poměrně snesitelně.

Páč jeho panička jela na jakýsi celovíkendový závody. Bylo jasné, že to bude peklo a hrozilo by mu, že se nejspíš upeče. Tak si udál zase víkend u nás. Tentokrát ho nepřivezla celá jeho smečka k nám na chalupu, ale přicestoval s paničkou tramvají k nám domů. Potkali jsme se na ulici, vlašně se na mě podíval, stylem jako "Aha, se známe!" a šel si čmuchar vzaky. Zcela neomylně, stejně jako tehdá Bubi, když jsme ji přivezli domů z útulku, zamířil k našemu vchodu :-). Zdála jsem se mu asi pomalá, tak si dokonce i pacičkou na dveře hrábnul, aby se to už konečně otevřelo ☐ ☐ ☐ . U bytu proběhlo velký vítání. Ani ne tak psi teda. Ohařiska nadšeně vítali hlavně Petru. Nicméně Rumíček ve vteřině zjistil, že vlastně ... to JE TEN VON! A okamžitě opět propadl své hluboké zamilovanosti, kterou způsobuje Atomíkova kastrace. Co hluboké!! Nejhlubší! Byl fakt otravnej a tak se muselo zasahovat. Když přišel Brtník dom, uvítala ho už tříhlavá smečka. Petra se pak nenápadně vypařila, aby jako třeba Atomík neměl nějaký pnutí z toho, že ho opouští a já šla balit.

Trošku s obavama, jak proběhne cesta těch tří v kufru. A nešlo jen o to, že tam budou trochu stísněný, šlo hlavně o ty Rumajzlíkovy city, že áno. No..... jsem ráda, že je Rumíček ovladatelný hlasem. Ale i tak jsem byla ráda, když jsme zaparkovali u vrat. Otevřela jsem hnedle kufr a nechala smečku vystoupit. Oujééé, to byloo radostiii. Na všech stranách. Atomík si určitě hlavně oddechnul, že nemá toho otravu v těsné blízkosti ☐ . Velmi rychle poznal, kde že to je a radostně se rozeběhnul - a jako vždycky, když si takhle radostně vyběhne, měl nohy do všech světových stran. A..... radostně si hlásil. Tak jsme si dali krátkou honičku u auta hnedle. Pak musel jít zkoumat zahradu. A měl přitom po boku svého oddaného přítele ☐ ☐ . Takže jsme museli dozorovat jak při háravce ☐ ☐ . Nechtěla jsem, aby ho Rumouš otravoval. O to víc, že Atomík je opravdu brouček a moc se nebrání. Čož je škoda, protože Rumouš by tohle respektoval a měl by tím pádem od něj rychle pokoj. Takhle jsme to zajišťovali halt my. A v pátek logicky nejvíc. Bylo to dokonce horší než minule, kdy to Rumíčka poměrně brzo přestalo bavit. Asi, že si ho přivezl z domova? ☐ ☐ ☐

No, tak jsme šli projít naši louku, aby se všichni tři vyvenčili a přišli na jiný myšlenky a my abychom zjistili, co nás čeká druhý den. Protože - víkend před tím se řádilo s křoviňákem a posekala se celá louka. A teď nás čekalo hrabání. Taky výborná činnost. Louka je opravdu docela velká ☐ . O něco "málo" nám to naštěstí usnadnil "soused" , který vzal takový to

mechanický shrabovadlo a shrabal to do řad. To byla výborná a značná pomoc.

Po návratu do chalupy jsem vytáhla naše tři oblíbený kelímky od jogurtů a zahráli jsme si všichni tři společně skořápky. Pěkně postupně jeden po druhém. Tali měla trochu problém s ukázněností, mlátilo to tam s ní tak, že jsem ji musela ohouknout. Až pak se zklidnila. Nejdřív šli na řadu ohařici, aby si to mohl Atomík oživit. Dali jsme si asi tři, nebo čtyři rundy a já pak zaplula do kůchně. Vybalit a vařit. Prej výborná činnost, tvrdil Atomík. Aby si čoklidi nepřišli šizení, dala jsem jim každému na zápraží jeden skelet a měla tak od nich na.....chvilinku ☐ pokoj. Ještě jednou jsme si zašli na louku a pak už se pinožili jen tak na zahradě a v chalupě. Mojí hlavní náplní bylo korigovat Rumíčka ☐ . V jednu chvíli se ve vesnici rozštěkal pes. Nic zvláštního, ne? No jo, ale..... to by mu nesměl hluchý biglík začít odpovídat!!!! Vzhledem k tomu, že vesnice je od nás pěkný kus, bylo zajímavý vidět, že opravdu zareagoval a odpovídal. A značně dlouho, když už se do toho dal ☐ ☐ . To vyprovokovalo ostatní a začli řvát taky ☐ . Tak trochu cirkus ☐ . Ale Atomík z toho byl celej radostnej. Pak přišel čas večeře, který se ujal Brtník. Myslím psí večeře, tu naši jsem měla v rukou já a připravovala ji v kuchyni. Na rozdíl od Brtníka, který "vařil" na zápraží. Chystám tak jídlo na talíře, když zvenku slyším hlášku, která mě totálně odrovnala: "Ano, i ty musíš počkat, hluchý chlapče!" ☐ ☐ Pravil Brtník biglíkovi, kterýžto se hrnul k miskám dříve, než bylo všechno nandáno a vrátil ho zpátky na místo, kde měl dělat dřepkins. Ještě chvilku se biglík snažil předstírat, že nechápe ničehož a navíc cípne na hlad, pokud okamžitě nepozře aspoň kousíček, ale měl smůlu.

S nadcházejícím večerem jsme se přesunuli do chalupy a Rumíčka zaparkovali na gauči, aby už neotravoval nebohýho Atoma. Sem tam si trošku nešťastně kvoknul, ale pak radši usnul, stejně jako Taliprtka. Atomík se svalil pod stolem, aby náááhodou, čirou nááhodou nepřišel o něco dobrýho. Přes jeho nezměrnou trpělivost nedošel kýžených výsledků ☐ . Od stolu nepadlo nic. Tak pak radši šel a padnul na svůj připravený pelíšek. Stejně jako minule ho měl položený na matraci.

Tentokrát nevyspával až do půl devátý, vydržel "jen" do půl osmý ☐ . To vstával Brtník a jel nakupovat. Buřtíky, domácí vajíčka a pivíčko. Jako vždycky jela Taliprtka s ním. Rumíček se "dopejkal" na gauči a Atomík vzal za vděk křeslem ve vedlejší místnosti. Brtník mezi nima prosíravě zavřel dveře, takže já mohla pokračovat ve spaní taky. Vstala jsem akurát ku snídani, kterou jsme si dali venku v altánu. Jasně, že za mohutný asistence všech tří. No a

pak už na nás čekala rachota. Šlo se na louku. Já jsem měla obavy, jak to půjde s biglíkem. Jestli ho nebudeme muset nějak extra dozorovat. Ne že by utekl, vůbec. Ale tím, že je hluchý, tak kdyby se vydal na nějakou obchůzku po okolí, nedovolali bychom se ho. Jsem zvyklá, že musím dozorovat Taliprtku (neb páník tak povětšinu času nečiní, jen občas), ale říkala jsem si - uhlídat dva psy (Rumíčka nemusím), to bude šichta. Ale je to moudřej pán. Ba co, dokonce velmi moudřej pán. Šel hezky s námi a když pak viděl, že tam mácháme hráběma jako zběsilí, chvílku si to tam zkoumal a pak..... zamířil zpátky na zahradu. Když je s námi taková nuda □ . Čas od času nás přišel zkontrolovat, jestli pořádně makáme a pak se zase vrátil. Když odcházela dávala jsem vždycky pozóra, jestli opravdu směřuje do zahrady, abych měla přehled. Když jsem neměla, dotázala jsem se Brtníka, zda mašíruje biglík domů a ten mi to potvrdil. Fajn, tak tohle je prima.

Stejně prima fungovala v tenhle den i Taliprtka, která až na malý výjimky, kdy stačilo zavolat, ať se kouká vrátit, neopouštěla prostor louky. A vždy to bylo jen proto, že chtěla zkoumat křoví z druhý strany, než mohla z louky. Stejně jako Rumíček chodila posečenou loukou sem a tam a čmuchala a čmuchala. Občas se dokonce dostavila i sama od sebe, protože jsem s sebou měla ledvinku a tam pár dobrůtek. To víte, ono při tom čmuchání i vyhládne. Vyhládne i při poklimbávání na zápraží a tak se čas od času dostavil i Atomík, aby provedl kontrolu, jestli se neflákáme a zda jsme v plným počtu □ . Ne neflákali jsme se, makali jsme v tom vjédru jak magoři. A aby nám bylo ještě větší vedro - zapálili jsme si k tomu ohníček □ . Neb se bohužel nepodařilo sehnat nikoho, kdo by o to seno stál. I když je zadarmo. Jen se k tomu pojí práce, není to v balíku. Takže ač neradi, velmi neradi, jsme museli zvolit takovýhle plejtvání. Na louce jsme strávili celej den s malými přestávkami. Třebas na chladivý pivko a nebo..... když nás přišli zkontrolovat z vesnice.

Slyšela jsem hlasy na cestě a myslela, že to jsou "sousedí" s knírajdou Emičkou z vedlejší vesnice. A ono ne, byla to nějaká paní se synem na kole. Tali letěla hlídat, zahulákala jsem na ní a zastavila ji. Stejně jako Rumíčka. Pak to ale neustála a znovu vyběhla zablafat na vetřelce. Ti si z ní naštěstí nic nedělali, jen se ptali, zda je všechno v pořádku, že viděli dým. Moc jsem poděkovala, že to nenechali být jen tak, jsem za to ráda. Paní říkala, že jim to nedalo. Ujistila jsem ji, že všechno je v pořádku a pod kontrolou, že je vše i nahlášeno na hasičích, jak je povinností. I pro zítřek, kdy budeme pokračovat. (Věděli jste to? Že když pálíte - teď nemám na mysli klasický táborák □ , ale třeba čarodějnice už jo, musí se to hlásit předem hasičům a počkat na jejich souhlas?).

Když jsme se pak loučili, dodala jsem, že doufám, že se moc nelekli, když tak Tali hartusila. Paní se usmála a pravila, že vůbec, protože je na ní vidět, že je hodná. ☐ Tož jsem byla ráda. No a ona vlastně pro ten den fakt jinak hodná byla. Disciplinovaně se držela u nás a když se zavolalo, tak se dostavila bez nějakých okolků. Atomíček se pak odpoledne rozhodnul, že ho to samotného na tý zahradě už nebavčí, že se prochrupnul dost a šel nám dělat společnost na louku taky. Chodil si sem a tam zkoumal louku. Občas nejen louku teda. Rozešel se třeba po cestičce a že to tam půjde prozkoumat. Ráda bych ho i nechala, protože je hodnej a spořádanej a je na něj spoleh, ale.... vzhledem k nedostatku sluchu, jsem si to nelajsla. Ale!! Podařilo se mi vždycky za pomoci hvízdnutí a tleskání upoutat jeho pozornost a gestikulací ho nasměrovat zpátky. To si pak půvabně lehnul u kapličky, kde byl nejen stín, ale vždycky je tam i vzdušný proudění, takže mu tam bylo příjemně.

Kolem pátý jsme toho už většinu měli hotovou a tak jsme to zapíchli, oba totál vyřízený. Jak žádosti. A upečený jak posvícenecká pečínka. Fúj a ble. A tak to na nějaký velký procházení nebylo. Nicméně ani ohaříci ani Atomík neprotestovali, měli toho vedra taky taky dost. Akorát, když jsme zašli na zahradu, slyším volat sousedy s Emičkou. Prima, to bude pro čoklidy oživeníčko. A bylo. Emička nejdřív koukala, cože to tam máme za přírůstek a pak se - jako obvykle - pustila do honičky s Taliprtkou. Ta ji v jednu chvíli přišlápala a Emička se ozvala. To zase bylo něco, co biglí ušiska zaslechly a tak se ze samý radosti rozhulákal. Bylo vidět, že se z toho vyloženě raduje a hulákal si pak zasejc jakou dobu. Vysvětlovala jsem Emičkovej, kteří měli za to, že štěká na Emču, že se nemusí ničehož obávat, že to je jeho projev radosti ze života. Něco slyšel a tak má radost ☐ .

Odpadli jsme trapně u tydlevíze a já vlastně ani nevím, co tam dávali, jak jsme byli zmordovaný. Brtník dal udit ty buřtíky a neměli jsme ani sílu - a ani chuť - tam u toho sedět. Tepla jsme za ten den měli docela dost :D. Stejně jako večer před tím, odpadli ohaříci na gauči a Atomík si radši vlezl na svůj pelíšek. Lákala jsem ho nahoru, ale nedivím se mu, že radši spal sám dole, než nahoře ve společnosti úhylného Rumouše ☐ ☐ ☐ .

Tentokrát naznal, poměrně brzo, že už se vyspinkal a dal se na pochod. Odvedla jsem ho do vedlejší místnosti, uložila ho na křesle, kterým vzal za vděk a šla zase spát. Vydrželo mu to jen do sedmý hodiny, kdy už byl zas auf. Tak se Brtník rozhodnul, že vstává taky. Já se ještě pokoušela dospat, ale taky nic moc, takže jsem to pak vzdala a šla za nima. Brtník už byl nastartovanej a šel zase na louku, všechno seno už bylo shrabaný, "zbývalo" ho k mýmu

smutku dolikvidovat. Tak se do toho pustil a já šla zalejvat. Sice vyhrožovali buřinama a deštěm, ale u nás se na to spoléhat nedá, radši zalít víc, než pak mít šécko uschlý. Tali a Atomík mi šli dělat společnost. S tím, že Atomík se opět rozhodl pro paroplavbu ☐ . Jenže tentokrát jsem mu v tom stihla zabránit a vyexpedovat ho pryč. Pak jsme pracujícímu Brtníkovi vytáhli pár krásných mrkviček a odnesli mu je na louku k planoucímu ohni. Vypadal jak na ramštajním koncertě, vočazenej komplet ☐ . Všichni čoklidi tam s ním pak zůstali a Tali po počátečních upozorněních, kde se má zdržovat, se taky pohybovala už jen na louce. Atomík se vrátil za mnou, ohařici bádali.

Někteří k mému smutku bádali moc ☐ . Takže když jsem zavolala Tali, ať se mi jde nahlásit, tak šla. Jenže bohužel nešla sama. V tlamě mi nesla malýho zajíčka ☐ ☐ ☐ . Nevím jestli to byl ten, co ho den předtím Brtník našel pod senem a přenesl ho stranou do bezpečí. To nevím. Nemyslím ani, že ho Tali lovila, prostě ho našla, zvedla a nesla mi ho ukázat. Ani s ním netřepla. Bohužel její úchop není něžný, kdyby byl, nestalo by se nic. Nechápala proč se na ní zlobím a já vím, že jsem v tu chvíli z jejího pohledu byla nespravedlivá. Ona nelovila. Protože byla pes myslivecky vedený a tak přiaportovala, jak ji učili. Jenže..... ☐ Tak. Bylo mi z toho těžko, protože ona na jednu stranu neudělala nic špatně - z jejího pohledu a z pohledu výcviku. Ale ☐ . Zvednutýho zajíce před nosem už několikrát zvládla, ale tohle je něco jinýho. Mrzí mě to moc, moc a zkazilo mi to ten jinak báječný víkend. I když za tohle nemůže. Ach jo, ach jo, ach jo. Doteď byli všichni naši psi pečovatelé, co našli, to hlídali. Chodila pak za mnou a pochopitelně se tvářila. A snažila si mě udobřit. Kdyby věděla, že se na ni vlastně ve svý podstatě nezlobím. Ale byla jsem z toho přešlá. A Rumíček, naše zdravotní sestřička a pečovatel o vše malý taky. ☐

Když jsem to pak vydejchala, šla jsem s nima aspoň něco kutit. Začali jsme tunelem. Kdybyste viděli, jak se Atomík rozradostnil, když jsme se domluvili na tom, co po něm chci! Fordil pak tunelem stejně jako ohařiska sem a tam. Až se občas někdo s někým potkal uvnitř ☐ ☐ . Dalším na pořadu dne bylo ťukání do dlaně. Tak to nám šlo na výbornou, to od minule nezapomněl. A vyzkoušíme si, jestli nezapomněl i to, jak to bylo s tou čepicí. Tady to chvílku trvalo, ale nakonec si vzpomněl, hošíček bíglatej!! Opět se rozradostnil. A já taky. A řekla jsem si, že zkusím, jestli bychom se neposunuli k tomu, že by mi tu čepici podal. Tady se mi snažil pomoci Rumíček, vždycky když už se dlouho nedělo nic, šel a čepici mi podal a koukal na něj. No, nepovedlo se to, docílili jsme zatím jedinýho - že se tedy Atomík aspoň v čepici začal rochnit čumesem. Je to trochu složitý, domluvit se s hluchým psem, co po něm chcete.

Ale tak to nevádí, důležitý je, že si za á vzpomněl, že se má čumáčkem dotknout a že teda teď už se nejen dotýká, ale taky v ní aspoň rejdí nosíkem. Pak nám zbejvalo projet ještě jednu věc. Minule, když jsem dělala naše gesto pro přivolání - tedy že si poklepu na hrudník rukou, tak pro větší důraz a nepřehlédnutelnost jsem v jeho případě klepala na hrudník oběma rukama. Jeho odezva byla roztomilá - přišel a postavil se na zadní □ □ □ . Zjistila jsem, že to není náhoda a tak jsme to trochu procvičovali. Jak se ukázalo - funguje to pořád, jakmile jsem zabušila na svůj hrudní košíček jako Tarzán, už stál na zadních a smál se.

No..... hm, tak to bychom měli starý věci a..... co zkusit něco novýho zase? Půjdem na louku za vrátka /tam žádněj zajíc nebude □ / a budem blbnout s květníkem. Vzala jsem jeden velkej, postavila ho dnem vzhůru a vybídla Rumíčka, ať udělá řapíčky. Udělal. Pak udělala řapíčky Talinka , ještě jednou oba dokola, aby si to Atom mohl nakoukat a pak už šel na řadu. Sedla jsem si na bobek a zaťukala prstem na květník, chvílku nic a pak ...po dalším zaťukání se na to zkoumavě podíval anic □ . Zaťukala jsem znovu a začala ho povzbuzovat, i když vím, že mě neslyší, ale... člověk prostě vysílá signály. Asi jsem vyslala ty správný, protože se najednou Atomík pohnul a dotknul se květníku!! Juhůůů! Zazásobila jsem ho dobrůtkama. A stříhli jsme to znovu. Výýborně. Trochu se prostřídal s ohaříkama a pokaždý - i když někdy se zaváháním, se mu to povedlo. Šli jsme si dát pauzičku a po ní jsem si vytáhla ven Rumíčka samotnýno a projeli jsme si nějaký ty blbinky. Od zajíce po veverka. Pak šla na řadu Taliprtka ta si dala poslušnost a nějaký to zastřelení a nakonec šel zase Atomík. A ke slovu přišel opět květník. A výýborně, výborně mu to šlo, radovali jsme se spolu, jak přeeeešikovnej von je pán.

No a pak už se šlo balit, zážitků za tenhle víkend bylo, myslím, docela dost. Ftipný bylo, když se šlo nastupovat do auta. Ohaříci zpravidla moc nechtějí odjíždět a drží si od auta odstup □ . Jasně poslechnou, ale zřetelně dávají najevo, že nechtějí odjet. Stejně tak Atomík. Plácnul s sebou opodál a dělal placku. Hlučej pes má tu výhodu, že neslyší □ . Nakonec pro něj musel Brtník dojít - gesta evidentně nestačila □ - a do auta ho naštelovat, což ovšem dalo šanci Taliprtce vystoupit ven. Asi v marný naději, že se vyměněj □ . Nevím, zda Atomíkovu nechuť nastoupit do auta způsobila Rumoušova vášeň při cestě sem, nebo se nechtěl mačkat a nebo se mu nechtělo odjíždět, ale každopádně halt musel. Nicméně - když se mu bude zase někdy chtít, tak může přijet □ .

P.S. : Prosím o shovívavost za překlepy a případný chyby, článek edituju v županu s ATB jako dezert po večeri, takže kondice nic moc :-), ale chtěla jsem, aby v pondělí článek vyšel.

Hezkej začátek týdne vinšuju z peří.